

Sygn. akt I Ns 165/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant sekretarz Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z wniosku R. W. (1)

z udziałem F. W., K. J., R. T., W. R., T. W., J. W. (1), J. W. (2), J. W. (3), A. W., H. G.

o stwierdzenie zasiedzenia

postanawia:

I stwierdzić, że małżonkowie W. W. (1) i P. W. na zasadach ustawowej majątkowej wspólności małżeńskiej nabyli z dniem (...) r. przez zasiedzenie własność nieruchomości położonej w województwie (...), powiecie (...), jednostki ewidencyjnej O. obręb (...) W. składającej się z działek gruntu: nr (...) powierzchni (...) ha i nr (...) o powierzchni (...) ha;

II nakazać ściągnąć od wnioskodawcy R. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Ciechanowie kwotę 1909,75 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięć złotych siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu sum budżetowych;

III pozostawić wnioskodawców i uczestników przy kosztach postępowania związanych z ich udziałem w sprawie.

Sygn. akt I Ns 165/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca - R. W. (1) reprezentowany w toku sprawy przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adw. J. F. w dniu 10 marca 2015 r. złożył do tutejszego sądu wniosek o stwierdzenie, że nieruchomość położona we wsi W., gm. O. oznaczona nr działek (...) (dawny nr (...)) o pow. (...) ha została nabyta przez zasiedzenie w dniu (...) r. przez W. i P. małż. W. w udziałach wynoszących po 1/2 części każdy z nich. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów postępowania na swoją rzecz.

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że przedmiotową nieruchomość jego rodzice posiadali samoistnie i użytkowali nieprzerwanie od daty ślubu, tj. od dnia (...) r. Ze względu na to, że bieg okresu zasiedzenia przypadał na okres II wojny światowej, za datę zakończenia okresu niezbędnego do zasiedzenia należy – w jego ocenie – uznać datę (...) r.

Uczestnicy postępowania - K. J., R. T., W. R., T. W., J. W. (1), J. W. (2), J. W. (3), A. W., przyłączyli się do wniosku.

Uczestnik postępowania F. W. ostatecznie wnosił o zasiedzenie przedmiotowej nieruchomości na rzecz uczestniczki postępowania H. G..

Uczestniczka postępowania – H. G. ostatecznie wносиła zaś o zasiedzenie przedmiotowej nieruchomości na rzecz uczestnika postępowania F. W..

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. i A. małż. T. byli w posiadaniu nieruchomości położonej w przysiółku o nawie (...), który znajdował się w obecnych granicach ewidencyjnych obrębu wsi - W..

okoliczność bezsporna

W dniu (...) r. P. T. córka A. i A. małż. T. zawarła związek małżeński z W. W. (1). W małżeństwie obowiązywał ustrój wspólności ustawowej majątkowej. Z tego związku narodziła się czwórka dzieci – R. W. (1), R. W. (2), F. W. i R. W. (3).

okoliczność bezsporna, a nadto dowód: odpis zupełny aktu małżeństwa – k. 10 akt

W dniu 4 lutego 1926 r. w C. przed notariuszem W. S. stawili się – A. T. oraz P. i W. małż. W. celem sporządzenia aktu notarialnego. Jego przedmiotem było przeniesienie na rzecz małż. W. nieruchomości położonej we wsi - W., powiat (...). W treści aktu brak jest informacji m.in. o opisie granic, nazwisk sąsiadów, które stanowiłyby podstawę do przybliżonego określenia położenia nieruchomości będącej przedmiotem umowy. W treści aktu wymieniona jest powierzchnia 3 morgi, co po przeliczeniu na obecne jednostki powierzchni – hektary, daje powierzchnię ok. (...) ha. Dla P. i W. małż. W. przypadło w udziale 1/2 części, czyli ok. (...) ha. Powierzchnia zawarta w akcie i przypadająca w udziale P. i W. małż. W. wynosząca ok. (...) ha nie zgadza się z powierzchnią obecnej nieruchomości oznaczonej działkami nr (...) o łącznej powierzchni (...) ha, o której zasiedzenie wnosi inicjator niniejszego postępowania.

dowód: akt notarialny nr 171 – k. 105-106 akt, opinia biegłego sądowego D. S. (1) – k. 125-137 akt, zeznania uczestnika postępowania F. W. – k. 35-36, 185 akt.

P. i W. małż. W. od dnia zawarcia aktu notarialnego do dnia śmierci posiadali samoistnie i użytkowali nieprzerwanie nieruchomość będącą przedmiotem niniejszego postępowania.

okoliczność bezsporna, a nadto dowód: zeznania wnioskodawcy – k. 35, 185 akt, uczestnika postępowania F. W. – k. 35-36, 185,

Dla przedmiotowych niezabudowanych działek gruntu stanowiących nieruchomość rolną o nr (...) i (...) o łącznej pow. (...) ha (dawny nr działki (...)) położonych w obrębie W., gm. O. nie jest prowadzona księga wieczysta, ani zbiór dokumentów. Również mimo, że dla obrębu W., gm. O. - w tym również dla w/w działki - toczyło się postępowanie uwłaszczeniowe w trybie przepisów ustawy z dnia (...) października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. z dnia 4 listopada 1971 r.), na przedmiotową działkę nie został wydany akt własności ziemi - tytuł własności w trybie ustawy uwłaszczeniowej. Dla niniejszej nieruchomości nie jest uregulowany stan prawny, w dalszym ciągu w egib figuruje W. W. (1).

dowód: pismo – k. 16 akt, zaświadczenie Starostwa Powiatowego w C. – k. 32 akt, wypis z rejestru gruntów – k. 5 akt, wyrys z mapy ewidencyjnej – k. 6 akt, zeznania wnioskodawcy – k. 35, 185 akt

R. W. (3) zmarł w 1963 r., pozostawiając po sobie dwie córki – W. R. i R. W. (4).

okoliczność bezsporna

W. W. (1) zmarł w dniu 18 lutego 1972 r. Postanowieniem wydanym w sprawie o sygn. akt I Ns 490/75 tutejszy sąd stwierdził, że gospodarstwo rolne położone w K. po zmarłym W. W. (1) z mocy ustawy odziedziczyli: żona P. W. w 1/4 części, syn R. W. (1) w 3/16 części, syn F. W. w 3/16 części, syn R. W. (2) w 3/16 części, wnuczka R. W. (4) w 3/32 części i wnuczka T. W. w 3/32 części.

okolicość bezsporna, a nadto dowód: odpis skrócony aktu zgonu – k . 10v akt, zeznania wnioskodawcy – k. 35, 185 akt, akta sprawy I Ns 490-75 – postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku – k. 39 akt

Syn w/w R. W. (2) zmarł w 1981 r. Postanowieniem wydanym w sprawie o sygn. akt I Ns 78/09 tutejszy sąd stwierdził, że gospodarstwo rolne położone w K. po zmarłym R. W. (2) z mocy ustawy odziedziczyli: żona T. W. w 1/4 części, córka J. W. (1) w 3/16 części, syn J. W. (2) w 3/16 części, syn J. W. (3) w 3/16 części syn A. W. w 3/16 części.

okolicość bezsporna, a nadto dowód: zeznania wnioskodawcy – k. 35, 185 akt, akta sprawy I Ns 78/09 – postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku – k. 30 akt

P. W. z/d T. zmarła w dniu 20 stycznia 1985 r. Postanowieniem wydanym w sprawie o sygn. akt I Ns 308/94 tutejszy sąd stwierdził, że spadek po zmarłej P. W. odnośnie gospodarstwa rolnego z mocy ustawy nabyli - syn F. W. w 1/3 części, syn R. W. (1) w 1/3 części, wnuk B. W. w 1/9 części, wnuk J. W. (3) w 1/9 części i wnuczka J. W. (1) w 1/9 części.

okolicość bezsporna, a nadto dowód: odpis skrócony aktu zgonu –k . 11 akt, zeznania wnioskodawcy – k. 35, 185 akta sprawy I Ns 308/94 – postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku – k. 39 akt

W 1996 r. została zawarta umowa dzierżawy, którą F. W. wydzierżawił grunty w W. oznaczone nr działek (...) o pow. (...) ha H. G. na czas nieokreślony.

okolicość bezsporna, a nadto dowód: umowa dzierżawy – k. 75 akt, zeznania wnioskodawcy – k. 35, 185 akt, uczestnika postępowania F. W. – k. 35-36, 185

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy – I Ns 490/75, I Ns 308/94 i I Ns 78/09 i w aktach niniejszej sprawy, a w szczególności: odpisu zupełnego aktu małżeństwa –k . 10 akt, aktu notarialnego nr 171 – k. 105-106 akt, pisma – k. 16 akt, zaświadczenia Starostwa Powiatowego w C. – k. 32 akt, wypisu z rejestru gruntów – k. 5 akt, wyrysu z mapy ewidencyjnej – k. 6 akt, odpisu skróconego aktu zgonu – k . 10v akt, postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku – k. 39 akt, postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku – k. 30 akt, odpisu skróconego aktu zgonu –k . 11 akt, postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku – k. 39 akt, umowy dzierżawy – k. 75 akt oraz opinii biegłego sądowego D. S. (1) – k. 125-137 akt, zeznań uczestnika postępowania F. W. – k. 35-36, 185 zeznań wnioskodawcy – k. 35, 185 akt,

Sąd uwzględnił dołączone i przedłożone do akt sprawy dokumenty, ich prawdziwość nie była kwestionowana ani nie budziła wątpliwości. Zgromadzone w sprawie dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. Strony zgodnie przyznały, iż przedłożone w niniejszej sprawie dokumenty odzwierciedlają stan prawny nieruchomości.

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy i uczestników postępowania, były one w zasadzie zgodne i wzajemnie się uzupełniały. Wnioskodawca i uczestnicy postępowania byli dziećmi lub też wnukami P. i W. Z. opisywali ich relacje rodzinne oraz zgodnie podkreślali, iż małżonkowie W. faktycznie użytkowali i posiadali samoistnie przedmiotową nieruchomość, będąc w przekonaniu, że są ich właścicielami.

Natomiast zeznania F. W. H. G. odnoszące się do posiadania przez F. W. przedmiotowej nieruchomości, opłacania w określonym czasie podatków oraz jej użytkowaniu, a także wnoszeniu, iż to dzierżawca – uczestniczka postępowania H. G. winna nabyć nieruchomość nie miały w niniejszej sprawie żadnego znaczenia, bowiem wnioskodawca zainicjował niniejsze postępowanie i wnosił o stwierdzenie nabycia nieruchomości przez wstępnych małżonków W. w okresie wcześniejszym, niż powyższy podmiot w ogóle posiadał tę nieruchomość, z tych względów i w tym zakresie zeznania należało pominąć.

Sąd uwzględnił również opinię biegłej D. S. (2), sporządzonej dla potrzeb niniejszej sprawy. Opinia biegłej zasługiwała na walor wiarygodności, gdyż sporządzona została przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą, poprzedzona analizą dokumentów sprawy. Opinię sporządzono w sposób rzeczowy i merytorycznie poprawny. Podkreślenia wymaga fakt,

iz żadna ze stron jej nie kwestionowała. Zdaniem Sądu brak jest zatem jakichkolwiek podstaw aby dyskredytować ten dowód.

Sąd zważył, co następuje:

Instytucja zasiedzenia stanowi jeden ze sposobów nabycia własności, który ma na celu uregulowanie i usankcjonowanie trwającego od dłuższego czasu stanu faktycznego, innego, niż wynikałoby to ze stanu prawnego.

Zgodnie z stanowiskiem wnioskodawcy, potwierdzonym przez uczestników postępowania, którzy byli dziećmi lub wnukami zmarłych – P. i W. małż. W. datą pewną, w której miał miejsce początek posiadania przez nich nieruchomości położonej we wsi W., gm. O. oznaczona nr działek (...) (dawny nr (...)) była chwila wstąpienia przez nich w związek małżeński, tj. dzień (...) r. lub data sporządzenia aktu notarialnego - 4 luty 1926 r.

W tej dacie oraz w późniejszym okresie, aż do dnia 1 stycznia 1947 r. obowiązywał na tym terenie Kodeks Napoleona. Zasady zasiedzenia nieruchomości regulował w art. 2229. Według tego przepisu do nabycia prawa w wyniku zasiedzenia („przez przedawnienie”), potrzebne jest posiadanie ciągłe i nieprzerwane, spokojne, jawne, niedwuznaczne oraz pod tytułem właściciela. Stosownie zaś do art. 2262, przy posiadaniu 30-letnim nieruchomości nie ma już obowiązku wykazywania tytułu, a zarzut złej wiary jest wyłączony.

Ustalenia dokonane przez sąd w niniejszej sprawie pozwalają przyjąć, iż od dnia zawarcia związku małżeńskiego lub sporządzenia aktu notarialnego małżonkowie W. władali przedmiotową nieruchomością w sposób ciągły i nieprzerwany, spokojny, jawny i niedwuznaczny. W ocenie sądu władali tę nieruchomością jak właściciele, traktując tę nieruchomością jako swoją własność. Tam koncentrowało się ich życie rodzinne, tam gospodarowali i wiązali z tym gospodarstwem swoją przyszłość, ale i przyszłość swoich dzieci, o czym przekonuje treść złożonych przez uczestników postępowania zeznań.

Ponadto należy zaznaczyć, iż od dnia 1 września 1939 r. do dnia 8 maja 1945 r. (okres II wojny światowej) bieg terminu zasiedzenia uległ zawieszeniu. Zgodnie bowiem z treścią art. 16 dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o mocy obowiązującej orzeczeń sądów wydanych w okresie okupacji niemieckiej na terenie RP w stosunku do spraw cywilnych i karnych, których w okresie okupacji nie można było prowadzić przed sądami polskimi, bądź ze względu na poddanie tych spraw przez przepisy okupacyjne sądownictwu niemieckiemu, bądź ze względu na prześladowanie ludności przez okupanta, okres czasu od dnia rozpoczęcia okupacji do dnia ponownego uruchomienia sądów polskich, właściwych dla wniesienia lub kontynuowania tych spraw, uważa się, pod względem skutków prawnych, przewidzianych w prawie materialnym i formalnym, za okres, w którym miało miejsce zawieszenie wymiaru sprawiedliwości.

Od 1 stycznia 1947 r. do czasu wejścia w życie Kodeksu cywilnego obowiązywał Dekret z dnia 11 października 1946 r. Prawo rzeczowe (Dz. U. z dnia 15 listopada 1946 r.). Przepisy tego aktu przewidywały taki sam termin zasiedzenia, jak Kodeks Napoleona. Stosownie do art. III § 1 pkt 1 i XXXIII przepisów wprowadzających Dekret prawo rzeczowe do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie prawa rzeczowego, stosowało się od tej chwili przepisy tego prawa; dotyczyło to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Zgodnie bowiem z treścią art. 50 § 1 wyżej cytowanej ustawy kto posiada nieruchomością przez lat 20, nabywa jej własność, chyba że w chwili objęcia nieruchomości w posiadanie był w złej wierze (zasiedzenie) Temu, kto posiada nieruchomością przez lat 30, nie można zarzucać złej wiary (§ 2). W odniesieniu do terminu zasiedzenia art. XXXIII § 2 przewidziana została możliwość stosowania dla zasiedzenia rozpoczętego przed wejściem w życie prawa rzeczowego, terminu przewidzianego w przepisach dotychczasowych.

Natomiast ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Przepisy wprowadzające aktualnie obowiązujący kodeks cywilny (Dz. U. z dnia 18 maja 1964 r.), tj. dokładniej treść art. II. § 1 wskazuje, że z dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego tracą moc wszelkie przepisy dotyczące przedmiotów w tym kodeksie unormowanych, chyba że przepisy poniższe stanowią inaczej.

Przepisem szczególnym jest art. XLII w/w ustawy, zgodnie z którym - jeżeli przed dniem 1 stycznia 1947 r. istniał stan rzeczy, który według przepisów prawa rzeczowego (dekret z dnia 11 października 1946 r. - Dz. U. Nr 57, poz. 319) i kodeksu cywilnego prowadziłby do zasiedzenia, jakkolwiek według przepisów obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1947 r. zasiedzenie nie byłoby w tym wypadku możliwe, termin zasiedzenia biegnie od dnia 1 stycznia 1947 r. i ulega skróceniu o czas, w ciągu którego ten stan rzeczy istniał przed tą datą, jednakże najwyżej o połowę.

Wracając do instytucji posiadania to wskazać w tym miejscu wskazać, iż występują dwa jego rodzaje – posiadanie samoistne i posiadanie zależne.

Posiadanie jest wtedy samoistne, gdy posiadacz włada rzeczą jak właściciel (art. 336 k.c.). Składają się na to dwa elementy: corpus possessionis (element fizyczny) wyrażający się we władaniu rzeczą oraz animus possidendi (element psychiczny) wyrażający się w psychicznym nastawieniu do wykonywanego władztwa (władanie dla siebie). Dobra wiara, jako określenie występujące w wielu przepisach Kodeksu cywilnego (np.. art. 169 § 1 k.c., art. 224-229 k.c.) w ujęciu tradycyjnym polega na błędnym, ale w danych okolicznościach usprawiedliwionym przekonaniu posiadacza nieruchomości, że przysługuje mu wykonywanie przez niego prawo a w złej wierze jest ten, który wie albo powinien wiedzieć, że prawo własności nie przysługuje jemu, lecz innej osobie. Oznacza to, że decydujące znaczenia dla oceny „dobrej” lub „złej wiary” posiadacza mają elementy subiektywne, odnoszące się do jego stanu świadomości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2000 r., II CSN 282/00, LEX nr 52565)

W przypadku, kiedy zasiedzenie dotyczy nieruchomości utrwalony został pogląd stanowiący obecnie zasadę prawną, iż nie można mówić o posiadaniu w dobrej wierze nawet w przypadku zawarcia nieformalnej umowy, skoro do przeniesienia prawa własności nieruchomości wymagana jest bezwzględnie forma aktu notarialnego (uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., sygn. akt III CZP 108.91, OSNCP 4/92, poz. 48). Przesadza to praktycznie, iż w przypadku zasiedzenia nieruchomości zawsze mamy do czynienia z posiadaniem w złej wierze, zatem okres wymagany do zasiedzenia nieruchomości wynosi 30 lat.

Drugim rodzajem posiadania jest posiadanie zależne i powstaje ono na ogół w wyniku wydania rzeczy na podstawie umowy o czasowe z niej korzystanie. W typowych sytuacja posiadania zależnego chodzi o użytkowanie wieczyste, najem, użyczeni, zastaw, obciążenie użytkowaniem itp. (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1977 r., sygn. akt II CR 304/77, OSNCP 7/78, poz. 111)

Do nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie konieczne są zatem dwie przesłanki: samoistne posiadanie i upływ czasu przewidzianego w ustawie

Posiadanie prowadzące do zasiedzenia musi mieć charakter władania rzeczą z zamiarem posiadania jej dla siebie (cum animo rem sibi habendi)

W niniejszej sprawie jak wykazano na wstępie P. W. z/d T., urodziła się w gospodarstwie w skład którego wchodziła przedmiotowa nieruchomość, natomiast już po zawarciu związku małżeńskiego z W. W. (1) – wspólnie objęli we władanie z zamiarem posiadania jej dla siebie i użytkowali tę nieruchomość, aż do śmierci każdego z nich. Ponadto wszyscy uważali ich za właścicieli (sąsiadka – uczestniczka postępowania - H. G.), czyli zamiar ten okazywali na zewnątrz. Na tej nieruchomości urodziły się także ich dzieci, które w swoich zeznaniach potwierdziły, iż pomagały rodzicom w jej obrabiania. W ocenie sądu zeznania wnioskodawcy i uczestników postępowania oraz treść aktu notarialnego są wystarczającymi dowodami do uznania, iż małżonkowie posiadali tę nieruchomość samoistnie, jak też użytkowali ją nieprzerwanie.

Drugą z przesłanek koniecznych do zasiedzenia jest upływ terminu. W niniejszej sprawie mając na uwadze powoływane i cytowane przepisy wskazać należy, iż przyjmując podany przez wnioskodawcę początek biegu zasiedzenia, tj. (...) r., jako datę pewną początku biegu terminu zasiedzenia, licząc 30 letni jego okres, w którym to wybuchła II wojna światowa czyli okres w którym bieg ten uległ zawieszeniu (1 września 1939 r. do dnia 8 maja 1945 r.) (okres zasiedzenia - od dnia (...) r. do dnia 1 września 1939 r. = 15 lat) oraz przepis szczególny ustawy wprowadzający aktualnie

obowiązujący Kodeks cywilny - art. XLII (od dnia 1 stycznia 1947 r. + 30 lat – 15 lat, do dnia (...) r.), zasiedzenie nastąpiło z dniem (...) r.

Z powyższych względów wnioszek należało uwzględnić, o czym orzeczono w pkt I sentencji postanowienia.

Na marginesie należało wskazać, iż nie przychyłono się i nie orzeczono zasiedzenia w formie wskazanej przez wnioskodawcę, tj. po 1/2 części na rzecz każdego z małżonków W., bowiem małżonków tych – zgodnie z zeznaniami ich dzieci - obowiązywał ustrój wspólności ustawowej.

Wydatkami poniesionym tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Ciechanowie były – część należności za ogłoszenie w prasie o toczącym się postępowaniu, w kwocie 136,40 zł oraz wynagrodzenie biegłego sądowego za sporządzenie opinii w kwocie 1.773,35 zł (łącznie 1.909,75 zł). Brak wiedzy o dotychczasowym właścicielu nieruchomości o zasiedzenie którego wnosił wnioskodawca R. W. (1), były konsekwencją obligatoryjnego zmieszczenia przez sąd ogłoszenia w prasie, w celu ewentualnego umożliwienia zgłoszenia się przez niego do tutejszego sądu i wykazania swego prawa do nieruchomości. Natomiast powołanie biegłej w celu sporządzenia opinii, było konsekwencją niejasnej treści aktu notarialnego nr 171 z dnia 4 lutego 1926 r. z której trudno wywnioskować czy wstępni P. W. podarowali, sprzedali, czy też przekazali jej i jej mężowi nieruchomość, jaki obszar miała ta nieruchomość, jak też ewentualnie jakie osoby posiadały nieruchomości sąsiednie. Dzięki weryfikacji aktu przez biegłego i wydaniu opinii do której de facto żaden uczestnik nie zgłosił zastrzeżeń Sąd miał możliwość merytorycznej zbadania sprawy, bowiem jak wiadomo nie można zasiedzieć nieruchomości do której ma się tytuł własności, zaś opinii biegłego pozwoliła stwierdzić, iż małżonkowie W. nie dysponowali aktem własności ziemi.

O kosztach postępowania, sąd orzekł zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 520 § 1 KPC, zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. R. W. (1) zainicjował niniejsze postępowanie i to w jego interesie winno być wskazanie jako uczestników postępowania właścicieli przedmiotowej nieruchomości oraz zbadanie treści aktu notarialnego celem prawidłowego prowadzenia dalszego postępowania w sprawie. Z powyższych przyczyn sąd nie znalazł podstaw w niniejszej sprawie do zastosowania odstępstwa od tej zasady (art. 520 § 2 i 3 k.p.c.).

Na podstawie zaś art 83 ust. 2 u.k.s.c. w zw. z art. 113 u.k.s.c. sąd nakazał ściągnąć od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Ciechanowie kwotę 1909,75 zł tytułem zwrotu sum budżetowych;

ZARZĄDZENIE

(...)